

“मीठे बच्चे- तिमीले अब नाम-रूपको बिमारीबाट बच्नु छ, उल्टो खाता बनाउनु छैन, एक बाबाको यादमा रहनु छ ।”

प्रश्न:- भाग्यवान् बच्चाहरूले कुन मुख्य पुरुषार्थद्वारा आफ्नो भाग्य बनाउँछन् ?

उत्तर:- भाग्यवान् बच्चाहरू सबैलाई सुख दिने पुरुषार्थ गर्छन् । मनसा-वाचा-कर्मणा कसैलाई दुःख दिदैनन् । शीतल भएर चले भने भाग्य बन्दै जान्छ । तिम्रो विद्यार्थी जीवन हो, तिमीलाई अब धोका खानु छैन, अपार खुशीमा रहनु छ ।

गीत:- तुम्हीं हो माता-पिता...

ओम् शान्ति । सबै बच्चाहरूले मुरली सुन्छन्, जहाँ पनि मुरली जान्छ, सबैले जान्दछन्- जसको महिमा गाइन्छ- उहाँ कुनै साकार हुनुहुन्न, निराकारको महिमा हो । निराकारले साकारद्वारा अहिले सम्मुख मुरली सुनाइरहनुभएको छ । यस्तो पनि भनिन्छ- अहिले हामी आत्माले उहाँलाई देखिरहेका छौं ! आत्मा धेरै सूक्ष्म छ, यी आँखाले देखिदैन । भक्तिमार्गमा पनि जान्दछन्- हामी आत्मा सूक्ष्म छौं । तर पूरा रहस्य बुद्धिमा छैन- आत्मा के हो, परमात्मालाई याद गर्छन् तर उहाँ को हुनुहुन्छ ! यो दुनियाँले जान्दैन । तिमीले पनि जान्दैनथ्यौ । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई यो निश्चय छ- उहाँ कुनै लौकिक शिक्षक वा सम्बन्धी पनि हुनुहुन्न । जसरी सृष्टिमा अरू मानिसहरू छन् यस्तै यी दादा पनि थिए । तिमी जब महिमा गाउँदथ्यौ- त्वमेव माताश्च पिता... तब सम्भन्थ्यौ माथि हुनुहुन्छ । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- मैले यिनमा प्रवेश गरेको छु, म यसमा छु । पहिले त धेरै प्रेमले महिमा गाउँथ्यौ, डर पनि राख्दथ्यौ । अहिले त उहाँ यस शरीरमा आउनुभएको छ । जो निराकार हुनुहुन्थ्यो उहाँ अहिले साकारमा आउनुभएको छ । उहाँ बसेर बच्चाहरूलाई सिकाउनुहुन्छ । दुनियाँले जान्दैन- उहाँले के सिकाउनुहुन्छ । उनीहरू त गीताको भगवान् कृष्णलाई सम्भन्छन् । भनिदिन्छन्- उनले राजयोग सिकाउँछन् । ठीक छ, बाँकी बाबाले के गर्नुहुन्छ ? गाउन त गाउँदथ्यौ- तुम मात-पिता... तर उहाँबाट के र कहिले मिल्छ, यो केही जान्दैनथ्यौ । गीता सुन्दा सम्भन्थ्यौ कृष्णद्वारा राजयोग सिकेको थियो फेरि उहाँ कहिले आएर सिकाउनुहुन्छ । त्यो पनि ध्यानमा आउँछ होला । यस समय यो त्यही महाभारत लडाईं हो त्यसैले अवश्य कृष्णको समय हुनुपर्छ । अवश्य त्यही इतिहास भूगोल दोहोरिएको हुनुपर्छ । दिन-प्रतिदिन बुझ्दै जान्छौ । अवश्य गीताको भगवान् हुनुपर्छ । वास्तवमा महाभारत लडाईं पनि देखिनमा आउँछ । अवश्य यस दुनियाँको अन्त्य हुन्छ । देखाउँछन्, पाण्डव पहाडमा गए । त्यसैले उनीहरूको बुद्धिमा यो आउँछ होला, वास्तवमा विनाश त सामुन्ने खडा छ । अब कृष्ण कहाँ छन् ? खोजिरहन्छन्, जबसम्म तिमीहरूबाट गीताको भगवान् कृष्ण हुनुहुन्न, शिव हुनुहुन्छ भन्ने सुन्दैनन् । तिम्रो बुद्धिमा त यो कुरा बसेको छ । यो तिमी कहिल्यै भुल्न सक्दैनौ । कसैलाई पनि तिमी सम्झाउन सक्छौ- गीताको भगवान् कृष्ण होइन, शिव हुनुहुन्छ । दुनियाँमा त कसैले पनि भन्दैन- तिमी बच्चाहरू सिवाय । अब गीताको भगवान्ले राजयोग सिकाउनुभएको थियो भने यसबाट सिद्ध हुन्छ, नरबाट नारायण बनाउनुभएको थियो । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ, भगवान्ले हामीलाई पढाउनुहुन्छ । वास्तवमा नरबाट नारायण बनाउनुहुन्छ । यी लक्ष्मी-नारायणको स्वर्गमा राज्य थियो नि । अहिले त त्यो स्वर्ग पनि छैन भने नारायण पनि छैनन्, देवताहरू पनि छैनन् । चित्र छ जसबाट बुझ्दछन् यी थिए । अहिले तिमी सम्भन्छौ- यिनीहरूको कति वर्ष भयो ? तिमीलाई पक्का थाहा छ, आजभन्दा ५ हजार वर्ष पहिले यिनीहरूको राज्य थियो । अहिले त अन्त्य छ । लडाईं पनि सामुन्ने खडा छ । जान्दछौ- बाबाले हामीलाई पढाइरहनुभएको छ । सबै सेन्टरहरूमा पढ्छन् पनि भने पढाउँछन् पनि । पढाउने युक्ति बडो राम्रो छ । चित्रद्वारा राम्रो ज्ञान मिल्न सक्छ । मुख्य कुरा हो गीताको भगवान् शिव वा कृष्ण ? फरक त धेरै छ नि । सद्गति दाता स्वर्गको स्थापना गर्नेवाला अथवा आदि सनातन देवी-देवता धर्मको फेरि स्थापना गर्नेवाला शिव वा श्रीकृष्ण ? मुख्य छन् नै तीन कुराको फैसला । यसमा नै बाबा जोड दिनुहुन्छ । दिन त ओपिनियन लेखेर दिन्छन्- यो धेरै राम्रो छ तर यसबाट केही पनि फाइदा छैन । तिमीहरूको जो मुख्य कुरा छ त्यसमा जोड दिनु छ । तिमीहरूको जित पनि यसैमा छ । तिमीहरू सिद्ध गरेर बताउँछौ, भगवान् एक हुनुहुन्छ । यस्तो होइन- गीता सुनाउने पनि भगवान् भएर जानुभएको हो । भगवान्ले यस राजयोग र ज्ञानद्वारा देवी देवता धर्मको स्थापना गर्नुभयो ।

बाबा सम्भाउनुहुन्छ- बच्चाहरूमा मायाको आक्रमण भइरहन्छ, अहिलेसम्म कर्मातीत अवस्थालाई कसैले पाएका छैनन् । पुरुषार्थ गर्दा-गर्दै अन्त्यमा तिमी एक बाबाको यादमा सदैव हर्षित रहन्छौ । कुनै उदासी आउने छैन । अहिले त शिरमा पापको बोझ छ । त्यो यादद्वारा नै उत्रन्छ । बाबाले पुरुषार्थका युक्तिहरू बताउनुभएको छ । यादद्वारा नै पाप काटिन्छ । धेरै बुद्धि छन् जो यादमा नरहने भएकाले नाम-रूप आदिमा फँसिन्छन् । हर्षितमुख भएर कसैलाई ज्ञान सम्भाऊन्, यो पनि मुश्किल छ । आज कसैलाई सम्भायो फेरि भोलि धोका खानाले खुशी हराउँछ । बुझ्नुपर्छ यो मायाको आक्रमण हुन्छ । यसैले पुरुषार्थ गरेर बाबालाई याद गर्नु छ । बाँकी रूनु, पिट्नु वा बेहाल हुनु छैन । बुझ्नुपर्छ मायाले जुत्ता मार्छ, यसैले पुरुषार्थ गरेर बाबालाई याद गर्नु छ । बाबाको यादबाट धेरै खुशी रहन्छ । मुखबाट भट्ट वाणी निस्कन्छ । पतित पावन बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर । मनुष्य त एउटा पनि छैन जसलाई रचयिता र रचनाको परिचय होस् । मानिसहरू भएर बाबालाई जानेनन् भने त जनावरभन्दा पनि खराब भए । गीतामा कृष्णको नाम राखेका छन् त्यसैले बाबालाई कसरी याद गरून् ! यही बडो भूल हो, जो तिमीले सम्भाउनु छ । गीताको भगवान् शिवबाबा हुनुहुन्छ, उहाँले नै वर्सा दिनुहुन्छ । मुक्ति-जीवनमुक्ति दाता उहाँ हुनुहुन्छ, अरू धर्मवालाहरूको बुद्धिमा बस्दैन । उनीहरू त हिसाब-किताब चुक्ता गरेर फर्केर जान्छन् । पछि थोरै परिचय मिल्छ फेरि पनि आफ्नो धर्ममा जान्छन् । तिमीलाई बाबाले सम्भाउनुहुन्छ- तिमी देवता थियौ, अहिले फेरि बाबालाई याद गर्नाले तिमी देवता बन्छौ । विकर्म विनाश भएर जान्छ । फेरि पनि उल्टो-सुल्टो धन्दा गर्दछन् । बाबालाई लेख्छन्- आज हाम्रो अवस्था ओइलाएको छ, बाबालाई याद गरिन् । याद गरेनन् भने अवश्य ओइलाउँछौ । यो हो नै मूर्खहरूको दुनियाँ । सबै मरे समान छन् । तिमी बाबाको बनेका छौ भने बाबाको श्रीमत छ- मलाई याद गर्नु भने विकर्म विनाश हुन्छ । यो शरीर त पुरानो तमोप्रधान हो । अन्त्यसम्म केही न केही भइरहन्छ । जबसम्म बाबाको यादमा रहेर कर्मातीत अवस्था पाउँदैनौ, तबसम्म मायाले हल्लाइरहन्छ, कसैलाई पनि छोड्ने छैन । जाँच गरिरहनुपर्छ- मायाले कसरी धक्का खुवाउँछ । भगवान्ले हामीलाई पढाउनुहुन्छ, यो किन भुल्छौ ? आत्माले भन्छ- मेरो प्राणभन्दा प्यारो उहाँ बाबा नै हुनुहुन्छ । यस्तो बाबालाई फेरि तिमी भुल्छौ किन ! बाबा धन दिनुहुन्छ, दान दिनको लागि । प्रदर्शनी-मेलामा तिमीले धेरैलाई दान गर्न सक्छौ । आफैं सोखसँग दौड्नुपर्छ । अहिले त बाबाले उमंग दिलाउनुपर्छ, गएर सम्भाऊ । त्यसमा पनि राम्ररी बुझेको हुनुपर्छ । देह-अभिमानीको तीर लाग्दैन । तरबार पनि अनेक प्रकारका हुन्छन् नि । तिमीहरूको पनि योगको तरबार बडो धारिलो हुनुपर्छ । सेवाको उमंग चाहिन्छ । गएर धेरैको कल्याण गरू । बाबाको याद गर्ने यस्तो अभ्यास होस् जसकारण अन्त्यमा बाबा सिवाय अरू कोही याद नआओस्, तब मात्रै तिमीले राजाई पद पाउँछौ । अन्तकाल जो अल्फलाई सिमरे अनि फेरि नारायण को सिमरे । बाबालाई र नारायण (वर्सा) नै याद गर्नु छ । तर माया कम छैन । कच्चा त थुप्रै हुन्छन् । उल्टो कर्मको खाता तब बन्छ जब कसैको नाम रूपमा फँसिन्छन् । एक अर्कालाई प्राइभेट (व्यक्तिगत) चिट्ठी लेख्छन् । देहधारीहरूसँग प्रीत हुन्छ तब उल्टो कर्मको खाता बन्न जान्छ । बाबाको पासमा समाचार आउँछन् । उल्टो-सुल्टो काम गरेर फेरि भन्छन्- बाबा भइहाल्यो ! अरे, खाता उल्टो भइहाल्यो नि ! यो शरीर त पतित छ, यसलाई तिमी याद किन गर्दछौ । बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्नु भने सदैव खुशी रहन्छौ । आज खुशीमा छन्, भोलि फेरि मुर्दा बन्छन् । जन्म-जन्मान्तर नाम-रूपमा फँसिदै आउँछन् नि । स्वर्गमा यो नाम-रूपको बिमारी हुँदैन । वहाँ त मोहजित कुटुम्ब हुन्छन् । जान्दछन्- म आत्मा हुँ, शरीर होइन । त्यो हो नै आत्म-अभिमानी दुनियाँ । यहाँ छ देह-अभिमानी दुनियाँ । फेरि आधा कल्प तिमी देही-अभिमानी बन्छौ । अब बाबा भन्नुहुन्छ- देह-अभिमान छोड । देही-अभिमानी हुनाले धेरै मीठो शीतल हुँदै जान्छौ । यस्ता धेरै कम छन् । पुरुषार्थ गराइरहनुहुन्छ- बाबाको याद नभूल । बाबा आदेश गर्नुहुन्छ, मलाई याद गर, चार्ट राख । तर मायाले चार्ट पनि राख्न दिदैन । यस्तो मीठो बाबालाई त कति याद गर्नुपर्छ । उहाँ त पतिहरूका पति, पिताहरूको पिता हुनुहुन्छ नि । बाबालाई याद गरेर फेरि अरूलाई पनि आफूसमान बनाउने पुरुषार्थ गर्नु छ, यसमा दिलचस्पी धेरै राम्रो राख्नुपर्छ । सेवाधारी बच्चाहरूलाई त बाबा नोकरीबाट छुटाइदिनुहुन्छ । परिस्थिति देखेर भन्नुहुन्छ- अब यस धन्दामा लाग । लक्ष्य-उद्देश्य त सामुन्ने खडा छ । भक्तिमार्गमा पनि चित्रका अगाडि यादमा बस्छन् नि । तिमीलाई त केवल आत्मा सम्भिएर परमात्मा बाबालाई याद गर्नु छ । विचित्र बनेर विचित्र बाबालाई याद गर्नु छ । यो मेहनत छ । विश्वको मालिक बन्नु, कुनै सानिमाँको घर होइन । बाबा भन्नुहुन्छ- म विश्वको मालिक बन्दिन, तिमीलाई बनाउँछु । कति टाउको दुखाउनुपर्छ । सपूत

बच्चाहरूलाई त आफैं ख्याल रहन्छ, छुट्टी लिएर पनि सेवामा लाग्नुपर्छ । कति बच्चाहरूलाई बन्धन पनि छ, मोह पनि रहन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिम्रा सबै बिमारी बाहिर निस्कन्छन् । तिमी बाबालाई याद गरिराख । मायाले तिमीलाई हटाउने कोसिस गर्छ । याद नै मुख्य हो, रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान मिल्यो, बाँकी अरू के चाहियो । भाग्यवान् बच्चाहरूले सबैलाई सुख दिने पुरुषार्थ गर्छन्, मनसा, वाचा, कर्मणा कसैलाई दुःख दिदैनन्, शीतल भएर चल्छन् भने भाग्य बन्छ । यदि कसैले बुझेन भने सम्झनुपर्छ यसको भाग्यमा छैन । जसको भाग्यमा छ उसले राम्रोसँग सुन्छ । अनुभव पनि सुनाउँछु नि— के के गर्थे । अब थाहा भएको छ, जे जति गरियो त्यसबाट दुर्गति नै भयो । सद्गति त तब पाइन्छ जब बाबालाई याद गरिन्छ । धेरै मुश्किल कसैले घण्टा, आधा घण्टा याद गर्छन् । नत्र त धोका खाइरहन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— आधाकल्प धोका खायौ अब बाबा मिल्नुभएको छ, विद्यार्थी जीवन हो त्यसैले खुशी हुनुपर्छ नि । तर बाबालाई घरी-घरी भुल्छन् ।

बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी कर्मयोगी हो । त्यो धन्दा आदि त गर्नु नै छ । निद्रा पनि कम गर्नु राम्रो हो । यादद्वारा कमाई हुन्छ, खुशी पनि हुन्छ । यादमा बस्नु जरूरी छ । दिनमा त फुर्सद मिल्दैन, यसैले रातको समय निकाल्नु पर्छ । यादद्वारा धेरै खुशी रहन्छ । कसैलाई बन्धन छ भने भन्न सक्छन्, हामीलाई त बाबाबाट वर्सा लिनु छ, यसमा कसैले रोक्न सक्दैन । केवल सरकारलाई गएर सम्झाऊ— विनाश सामुन्ने खडा छ, बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भने विकर्म विनाश हुन्छ । अरू यो अन्तिम जन्म त पवित्र रहनु छ यसैले हामी पवित्र बन्छौ । तर उनीहरूले भन्न सक्छन् जसलाई ज्ञानको मस्ती हुन्छ । यस्तो होइन— यहाँ आएर फेरि देहधारीलाई याद गरिरहून् । देह-अभिमानमा आएर लडाईं गर्नु, भगडा गर्नु जस्ता क्रोधका भूत हुन्छन् । बाबा क्रोध गर्नेतर्फ कहिल्यै हेर्नुहुन्न । सेवा गर्नेसँग प्रेम हुन्छ । देह-अभिमानको चलन देखिन्छ । फूल समान तब बन्छौ जब बाबालाई याद गर्छौ । मूल कुरा यो हो । एक अर्कालाई देखेर पनि बाबालाई याद गर्नु छ । सेवामा त हड्डी दिनुपर्छ । ब्राह्मणहरू आपसमा क्षीरखण्ड हुनुपर्छ । नुनपानी हुनु हुँदैन । समझ नभएका कारण एक अर्कोसँग घृणा, बाबासँग पनि घृणा दिलाइरहन्छन् । यस्ताले के पद पाउँछन् ! तिमीलाई साक्षात्कार हुन्छ फेरि त्यस समय स्मृति आउँछ— यो मैले गल्ती गरें । बाबा फेरि भनिदिनुहुन्छ— त कदिरमा छैन भने त के गर्न सकिन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) निर्बन्धन बन्नको लागि ज्ञानको मस्ती होस् । देह-अभिमानको चलन नहोस् । आपसमा नुनपानी हुने संस्कार नहोस् । देहधारीहरूसँग प्यार छ भने बन्धनमुक्त हुन सक्दैनौ ।
- २) कर्मयोगी बनेर रहनु छ, यादमा अवश्य बस्नु छ । आत्म-अभिमान बनेर धेरै प्यारो र शीतल बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ । सेवामा हड्डी दिनु छ ।

वरदानः— मनमनाभवको विधिद्वारा बन्धनहरूको बीजलाई समाप्त गर्नेवाला नष्टोमोहा स्मृति स्वरूप भव

बन्धनको बीज हो सम्बन्ध । जब बाबाको साथमा सबै सम्बन्ध जोडिसक्यौ भने अरू कसैमा मोह कसरी हुन सक्छ । विना सम्बन्धको मोह हुँदैन र मोह छैन भने बन्धन हुँदैन । जब बीजलाई नै खत्तम गरिदियौ भने विना बीज वृक्ष कसरी पैदा हुन्छ । यदि अहिलेसम्म बन्धन छ भने सिद्ध हुन्छ— केही तोडेका छौ, केही जोडेका छौ यसैले मनमनाभवको विधिद्वारा मनका बन्धनबाट पनि मुक्त नष्टोमोहा स्मृति स्वरूप बन, फेरि के गर्ने बन्धन छ, काटिदैन जस्ता गुनासा समाप्त भएर जान्छन् ।

स्लोगनः— ब्राह्मण जीवनको स्वास उमंग-उत्साह हो यसैले कुनै पनि परिस्थितिमा उमंग-उत्साहको प्रेसर कम नहोस् ।